

סמ"ר אורי גרוסמן ז"ל

נפל במלחמת לבנון השנייה ב-2006

אורי, בנם של מיכל והסופר דויד גרוסמן, נולד בירושלים ב-1985 וגדל במבשרת ציון. הוא התגייס לחיל השריון בעקבות אחיו הגדול, יצא לקורס מפקדים ופיקד בפלוגה שאליה התגייס. ארבעה חודשים לפני שהיה אמור להשתחרר, פרצה מלחמת לבנון השנייה. ב־12 באוגוסט 2006, בשעותיה האחרונות של המלחמה, נהרג אורי מפגיעת טיל נ"ט בטנק שבו היה. אורי נהרג ביחד עם כל צוות הטנק שלו: רס"ן בניה ריין, סמ"ר אדם גורן וסמל אלכס (סשה) בונימוביץ'. לאחר מותם קיבלו הארבעה את צל"ש אלוף פיקוד מרכז.

12

ערב יום הזיכרון תש"ף 27.4.2020

דויד גרוסמן על בנו,

סמ"ר אורי גרוסמן

היית לי בן וגם חבר. וככה היית גם לאמא. נפשנו קשורה בנפשך. היית אדם שלם עם עצמו, אדם שטוב להיות איתו. אני אפילו לא מסוגל לומר בקול עד כמה היית לי מישו לרוץ איתו

ידעת שאתה יכול להיות מפקד טוב, ולא היית מוכן להסתפק בכך שתתרום פחות ממה שאתה מסוגל. וכשהצלחת, חשבתי, הנה אדם שידוע את יכולתיו באופן כל כך פשוט ומפוכח. שאין בו יומרה ואין בו יוהרה. שאינו מושפע ממה שאחרים אומרים עליו. שמקור כוחו בתוכו.

וכבר מילדות היית כזה. ילד שחי בהרמוניה עם עצמו ועם סובביו. ילד שידוע את מקומו, וידוע שהוא אהוב, ומכיר במגבלותיו וידוע את סגולותיו. ובאמת, מרגע שכופפת את הצבא כולו, ונעשית מפקד, היה ברור איזה מפקד ואדם אתה. ואנחנו שור מעים היום מחברייך ומחילייך על המפקד והחבר, על זה שהיה קם לפני כולם כדי לארגן את הכל, והולך לישון רק אחרי שכולם נרדמו. ואתמול, בחצות, הסתכלתי על הבית שהיה די מבולגן אחרי מאות האנשים שביקרו אותנו וניחמנו, ואמרתי, נו, כעת צריך את אורי, שיעזור לארגן.

היית השמאלן של הגדוד שלך, וכיבדו אותך, כי עמדת על דעותיך, בלי לוותר על אף אחת מהמשימות הצבאיות שלך. כשיצאת ללבנון, אמא אמרה שהדבר שהיא הכי פוחדת ממנו זה 'תסמונת אליי' פלט' שלך. פחדנו מאוד שכמו אליפלט שבשיר, אם יצטרכו לרוץ להציל פצוע, אתה תרוץ ישר מול האש, ואתה תהיה הראשון שיתגורר להביא מלאי

תחמושת שאול כבר מזמן. ושכפי שהיית כל חייד, בבית ובבית הספר ובשירות הצבאי שלך, וכפי שת' מיד התגוררת לוותר על יציאה לחופשה, כי החייל האחר צריך את החופשה יותר ממך או מפני שהבית של ההוא במצב קשה יותר, כך בדיוק תפעל גם שם, בלבנון, אל מול הלחימה הקשה.

היית לי בן וגם חבר. וככה היית גם לאמא. נפשך נו קשורה בנפשך. היית אדם שלם עם עצמו, אדם שטוב להיות איתו. אני אפילו לא מסוגל לומר בקול עד כמה היית לי מישו לרוץ איתו. בכל חופשה שלך היית אומר: "אבא, בוא נדבר" והיינו הולכים ביחד, בדרך כלל למסעדה, ויושבים ומדברים. סיפרת לי כל כך הרבה, אורי, והרגשתי גאווה על זה שוכייתי להיות איש סודך. על זה שאיש כמוך בארץ בי.

הארת את חיינו אורי. אמא ואני גידלנו אותך באהבה. היה פשוט כל כך לאהוב אותך מכל הלב, ואני יודע שהיה לך טוב. שחייד הקצרים היו טורבים. אני מקווה שהייתי אבא ראוי לילד כמוך. אבל אני יודע שלהיות ילד של מיכל פירושו לג' דול בתוך נדיבות וחסד ואהבה אין סופיים, ואתה קיבלת את כל אלה בשפע רב, וידעת להעריך וידעת להודות ושום דבר שקיבלת לא היה לך מובן מאליי.

אני לא אומר כרגע דבר על המלחמה שבה נה' רגת. אנחנו, המשפחה שלנו, כבר הפסדנו במלח' מה הזאת. מדינת ישראל תעשה כעת את חשבון נפשה. אנחנו נתכנס בתוך כאבנו, מוקפים בחברינו הטובים, עטופים באהבה עצומה שאנו חשים היום מכל כך הרבה אנשים, שאת רובם איננו מכירים, ואני מודה להם על תמיכתם שאין לה גבול. הלוואי שאת האהבה והסולידריות האלה נדע לתת אלה לאלה גם בזמנים אחרים. זה אולי המשאב הלאומי הייחודי ביותר שלנו. זה אוצר הטבע האנושי הגדול שלנו. הלוואי ונדע להיות קצת יותר עדינים זה אל זה. הלוואי ונצליח לחלץ את עצמנו מן האלימות והאיבה שחילחלו כל כך עמוק אל כל מערכי חיינו. הלוואי שנדע להתעשת ולהציל את עצמנו כעת, בדגע האחרון ממש, כי זמנים קשים מאוד עוד מחכים לנו.

אורי היה ילד ישראלי מאוד, אפילו שמו ישראלי וי עברי כל כך. הוא היה תמצית הישראליות כפי שהייתי רוצה לראות אותה. זו שכבר כמעט נשכחה. זו שלפעמים נחשבת כמעט לקוריוז. והוא היה אדם ערכי. המילה הזאת נשחקה מאוד וגם הייתה ללעג בשנים האחרונות, כי בעולמנו המסורף והאכזרי והציני, זה לא "קול" להיות ערכי, או להיות הוגם ניס, או להיות רגיש באמת למצוקתו של האחר,

כשיצאת ללבנון, אמא אמרה שהדבר שהיא הכי פוחדת ממנו זה 'תסמונת אליפלט' שלך. פחדנו מאוד שכמו אליפלט שבשיר, אם יצטרכו לרוץ להציל פצוע, אתה תרוץ ישר מול האש, ואתה תהיה הראשון שיתנדב להביא מלאי תחמושת שאול כבר מזמן

גם אם האחר זה אויבך בשדה הקרב. אבל אני למדתי מאורי שאפשר וצריך גם וגם. שאנחנו אכן צריכים לעמוד על נפשנו. אבל לעמוד על נפשנו בשני המובנים: גם להתגונן, אבל גם להתעקש על נפשנו. להתעקש ולשמור עליה מפני הכוח והחשיכה הפ' שטנית, מפני ההשתתה שיש בציניות, מפני זיוהם

דויד ואורי גרוסמן בילדותו

הלב והוולוויל באדם שהם הקללה הגדולה באמת של מי שחי את כל חייו באזור אסון כמו שלנו.

לאורי היה פשוט האומץ להיות עצמו, תמיד, בכל מצב. ולמצוא את קולו המדויק בכל דבר שאמר וישעשה, זה מה שהגן עליו מפני הויהום וההשתתה וצמצום הנפש.

כלילה שבין שבת לראשון, בעשרים לשלוש כלילה, צילצלו ברדת שלנו. באינטרקום אמרו שזה מקצין העיר, ואני הלכתי לפתוח, וחשבי תי לעצמי – זהו, החיים נגמרו. אבל כעבור חמש שעות, כשמיכל ואני נכנסנו לחדר של רותי והעי רנו אותה כדי לומר לה את הבשורה הקשה, רותי, אחרי הבכי הראשון, אמרה: "אבל אנחנו נחיה, נכון? אנחנו נחיה ונטייל כמו קודם ואני רוצה לה משיך לשיר במקלה ושנמשיך לצחוק כמו תמיד ואני רוצה ללמוד לנגן בגיטרה". וחייבקנו אותה ואמרנו שנחיה.

את הכוח שלנו ניקח מאורי, היו בו עוצמות שיס' פיקרו לנו להרבה שנים. הייתה בו קרינה כה עזה של חיים, של חיוניות ושל חום ואהבה, והאור שלה ימ' שייך ויורה עלינו, גם אם הכוכב שהפיק אותה כבה. אהוב שלנו, הייתה לנו זכות גדולה להיות איתך. תודה על כל רגע שהיית שלנו.

אבא ואמא, יונתן ורותי.

יום הזיכרון

13

ערב יום הזיכרון תש"ף 27.4.2020